

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. J. L.**, bývajúcej v S., proti žalovanému **JUDr. M. T.**, bývajúcemu v P., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3 C 144/2008, o oznámení sudcov Krajského súdu v Prešove o skutočnostiach, pre ktoré môžu byť vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, takto

r o z h o d o l :

I. Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Eva Šofranková, JUDr. Gabriela Klenková, PhD., JUDr. Anton Lukáč, JUDr. Jozef Angelovič, JUDr. Daniela Babinová, JUDr. Jaroslav Bugel', JUDr. Jana Burešová, JUDr. Peter Farkaš, JUDr. Martin Fil'akovský, JUDr. Anna Kovaľová, JUDr. Katarína Morozová–Nemcová, JUDr. Ľuboslava Mruškovičová, JUDr. Marianna Muránska, JUDr. Eva Pirkovská, JUDr. Eva Rešatková, JUDr. Peter Revák, JUDr. Zlata Simková, JUDr. Jozef Škrab, JUDr. Peter Tobiaš, JUDr. Monika Tobiašová, JUDr. Gabriela Világiová, JUDr. Martina Zeleňaková, JUDr. Viera Zol'áková **sú vylúčení** z prejednávania a rozhodovania tejto veci (vec Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 C 144/2008).

II. Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Anna Ilčinová, JUDr. Michal Boroň, JUDr. Monika Halkóciová, JUDr. Peter Šamo, JUDr. Branislav Breza, JUDr. Irena Dobňáková, JUDr. Emil Dubňanský, JUDr. Antónia Kandrává, JUDr. František Mozner, JUDr. Eva Sláviková, JUDr. Milan Majerník, JUDr. Vladimír Monok, JUDr. Peter Straka, JUDr. Milan Šebeň, JUDr. Roman Tóth, Mgr. Magdaléna Želinská **nie sú vylúčení** z prejednávania a rozhodovania tejto veci (vec Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 C 144/2008).

O d ô v o d n e n i e

Predsedníčka Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 3 Co 228/2013, 3 Co 229/2013, 3 Co 230/2013 podľa § 15 ods. 1 O.s.p. predložila vec

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o oznámení sudcov tohto krajského súdu majú zato, že nie je dôvod pochybovať o ich nezaujatosti (č. I. 1968 spisu).

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Eva Šofranková, JUDr. Gabriela Klenková, PhD., JUDr. Anton Lukáč, JUDr. Jozef Angelovič, JUDr. Daniela Babinová, JUDr. Jaroslav Bugel', JUDr. Jana Burešová, JUDr. Peter Farkaš, JUDr. Martin Fil'akovský, JUDr. Anna Kovaľová, JUDr. Katarína Morozová – Nemcová, JUDr. Ľuboslava Mruškovičová, JUDr. Marianna Muránska, JUDr. Eva Pirkovská, JUDr. Eva Rešatková, JUDr. Peter Revák, JUDr. Zlata Simková, JUDr. Jozef Škrab, JUDr. Peter Tobiaš, JUDr. Gabriela Világiová, JUDr. Martina Zeleňaková, JUDr. Viera Zoľáková uviedli, že žalovaného osobne poznajú ako kolegu pôsobiaceho na Krajskom súde v Prešove, vzhľadom na priateľský vzťah k žalovanému sa cítia byť zaujatí.

Sudkyňa Krajského súdu v Prešove JUDr. Anna Ilčinová uviedla, že žalovaného pozná ako kolegu a predsedu Okresného súdu Revúca, vzhľadom na túto skutočnosť môžu vzniknúť pochybnosti o jej zaujatosti.

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Michal Boroň, JUDr. Monika Halkóciová, JUDr. Peter Šamo uviedli, že žalovaného poznajú ako bývalého kolegu (Krajského súdu v Prešove), necítia sa byť zaujatí.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Branislav Breza uviedol, že žalovaného osobne pozná a vo veci sa cíti byť zaujatý.

Sudkyňa Krajského súdu v Prešove JUDr. Irena Dobňáková uviedla, že môžu vzniknúť pochybnosti o zákonom rozhodovaní pre jej pomer k účastníkom, žalovaný bol jej kolegom a preto sa cíti byť zaujatá.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Emil Dubňanský uviedol, že žalovaného osobne pozná, pôsobil ako sudca na tunajšom súde, preto z objektívneho hľadiska môžu vzniknúť pochybnosti o jeho zaujatosti.

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Antónia Kandravá, JUDr. František Mozner, JUDr. Eva Sláviková uviedli, že sa necítia byť zaujatí, sú bez pomeru k veci, účastníkom a ich zástupcom.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Milan Majerník uviedol, že žalovaný bol jeho kolegom v čase, keď pôsobil na krajskom súde, práve tento pomer bol dôvodom jeho vylúčenia v danej veci (NS SR 2 Nc 11/2007), neskôr boli aj rozhodnutia NS SR, v ktorých vylúčený pre pomer k žalovanému nebol.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Vladimír Monok uviedol, že účastníkov osobne nepozná, nemá pomer k veci ani k zástupcom, necíti sa zaujatý.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Peter Straka uviedol, že sa necíti byť zaujatý, žalovaného pozná ako kolegu, determinuje ich vzájomný profesionálny vzťah.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Milan Šebeň uviedol, že žalovaného pozná len ako bývalého kolegu, s ktorým neudržiaval ani neudržiava bližší vzťah, žalobkyňu nepozná, k veci samej nemá vzťah.

Sudkyňa Krajského súdu v Prešove JUDr. Monika Tobiašová uviedla, že žalovaného osobne pozná, stretáva sa s ním aj pri mimopracovných príležitostiach, cíti sa byť zaujatá.

Sudca Krajského súdu v Prešove JUDr. Roman Tóth uviedol, že žalovaného pozná len z jeho stáže na Krajskom súde v Prešove, bližšie sa nepoznajú, nemá pomer k veci, účastníkom ani k zástupcom, vzhľadom na pôsobenie žalovaného na krajskom súde môžu vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Sudkyňa Krajského súdu v Prešove Mgr. Magdaléna Želinská uviedla, že žalovaného pozná ako bývalého kolegu na Krajskom súde v Prešove, nie je s ním v priateľskom vzťahu, vzhľadom na jeho pôsobenie na krajskom súde môžu vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Prešove (§16 ods. 1 O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť oznámení sudcov o ich zaujatosti (§ 15 ods. 1,

2 O.s.p.) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré sa cítia byť vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaníu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie bod 2.).

Pri posudzovaní dôvodnosti oznámenia označených sudcov o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p.).

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavná úprava práva na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) zároveň na druhej strane zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho

rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v možnosti zmarit' hroziace riziko, že by vo veci mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca.

Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti a nadŕžania určitej procesnej strane). Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (porovnaj napr. II. ÚS 71/97).

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, či účastníka konania, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikáť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu, účastníka konania), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť

(Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či vyslovená obava je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či uvádzané okolnosti sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu, teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

U sudcov Krajského súdu v Prešove (JUDr. Eva Šofranková, JUDr. Gabriela Klenková, PhD., JUDr. Anton Lukáč, JUDr. Jozef Angelovič, JUDr. Daniela Babinová,

JUDr. Jaroslav Bugel', JUDr. Jana Burešová, JUDr. Peter Farkaš, JUDr. Martin Fil'akovský, JUDr. Anna Kovaľová, JUDr. Katarína Morozová–Nemcová, JUDr. Ľuboslava Mruškovičová, JUDr. Marianna Muránska, JUDr. Eva Pirkovská, JUDr. Eva Rešatková, JUDr. Peter Revák, JUDr. Zlata Simková, JUDr. Jozef Škrab, JUDr. Peter Tobiaš, JUDr. Monika Tobiašová, JUDr. Gabriela Világiová, JUDr. Martina Zeleňaková, JUDr. Viera Zoľáková), ktorí sa vyjadrili tak, že majú k žalovanému (tiež sudcovi) bližší osobný (priateľský) vzťah, alebo, že sa s ním stretávajú aj mimopracovne (JUDr. Monika Tobiašová) dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že vzťah uvedenej povahy a intenzity zakladá skutočnosť relevantnú z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., a je dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Takto uvedené vzťahy (priateľské, či súkromné) zakladajú pochybnosť o nezaujatosti sudcov pre ich pomer k účastníkovi konania z oboch sledovaných hľadísk (tak zo subjektívneho, ako aj z hľadiska objektívneho) a sú spôsobilé naplniť zákonné predpoklady pre vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania veci z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sudcovia uvedení vo výrokovvej časti pod bodom I. tohto uznesenia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci.

V prípade sudcov Krajského súdu v Prešove (JUDr. Anna Ilčinová, JUDr. Michal Boroň, JUDr. Monika Halkóciová, JUDr. Peter Šamo, JUDr. Branislav Breza, JUDr. Irena Dobňáková, JUDr. Emil Dubňanský, JUDr. Antónia Kandravá, JUDr. František Mozner, JUDr. Eva Sláviková, JUDr. Milan Majerník, JUDr. Vladimír Monok, JUDr. Peter Straka, JUDr. Milan Šebeň, JUDr. Roman Tóth, Mgr. Magdaléna Želinská), ktorí vo svojich písomných oznámeniach, uviedli, že účastníkov konania, ich zástupcov nepoznajú, nemajú pomer k veci a preto sa necítia byť zaujatí, alebo poukázali (len) na kolegiálny, či bližšie neurčený osobný vzťah k žalovanému a zo vzťahu takejto povahy vyvodzovali buď existenciu alebo neexistenciu dôvodu vylučujúceho ich z prejednávania a rozhodovania veci, vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky na zreteľ, že vo všeobecnosti sú vzájomné vzťahy sudcov založené na profesionalite a kolegiálnosti. Ak rámec ich vzájomných vzťahov neprekročí tomu zodpovedajúce medze, objektívne nie je daný dôvod pre pochybnosti o ich nezaujatosti. Iba samotná skutočnosť, že žalovaného osobne poznajú ako kolegu pôsobiaceho tiež v období od 1. júla 2006 do 31. decembra 2007 na Krajskom súde v Prešove, v súčasnosti v pozícii predsedu Okresného súdu Revúca (okresného súdu v územnej pôsobnosti Krajského

súdu v Banskej Bystrici), nemôže byť bez ďalšieho dôvodom pre vylúčenie týchto sudcov z prejednávania a rozhodovania veci, lebo sama osebe ešte nesvedčí o existencii vzťahu relevantného z hľadiska § 14 O.s.p. (obdobne napr. 7 Nc 1/2012, 7 Nc 16/2013, 1 Nc 9/2012). Až v prípade, že by vzájomný vzťah prerástol cez rýdzo profesionálny rámec a nadobudol tak charakter bližšieho priateľského, či úzkeho súkromného vzťahu (zodpovedajúcej intenzity), mohlo by ísť o okolnosť vzbudzujúcu odôvodnene pochybnosti o nezáujatosti. Bez ďalšieho osobný vzťah predstavuje všeobecnú deklaráciu neprezradzujúcu jeho podstatu (intenzitu), preto nemožno z neho vyvodit' záver, že by tento vzťah k žalovanému presiahol rámec kolegiálneho (profesionálneho) vzťahu. Pokiaľ ide o vzťah sudcu k účastníkovi konania, ktorý je sudcom vykonávajúci svoju funkciu na tom istom súde, je súdna prax jednotná v názore, že i takýto kolegiálny vzťah, ktorý neprekročí tomu zodpovedajúce medze, objektívne nezakladá dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, keďže i takéto vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti (obdobne napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Nc 1/2012, sp. zn. 7 Nc 35/2012, sp. zn. 1 Nc 9/2012, sp. zn. 1 Nc 8/2010 a iné). Pritom priateľským vzťahom sa vo všeobecnosti chápe najmä úzko vnútorno-emocionálny vzťah založený najmä na dôvere, úprimnosti, družnosti, prívetivosti, vzájomnej pomoci, tolerancii, porozumení a pod.

Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v znení zmien a doplnkov. Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov, ktoré však neboli v prejednanom prípade naplnené.

Z ustanovenia § 30 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, kde je vymedzenie základných povinnosti sudcu, vyplýva o. i. povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezáujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca (v rámci prejednávania a rozhodovania konkrétneho sporu) zachovávať k veci, účastníkom konania a k ich zástupcom vždy vecný a profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania

a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním vecí v súdnom konaní, je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva.

O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Svojím správaním má dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Musí mať dostatok schopnosti ovládať svoje konanie aj sféru svojich vnútorných pocitov. Súčasťou vecného prístupu sudcu k prejednáwanej veci a k účastníkom konania je napr. aj schopnosť sudcu vyrovnáť sa vnútorne s prípadnými námietkami účastníkov v priebehu i mimo konania, ako aj s eventuálnou kritikou jeho konania, ktorá môže mať rozmanitú podobu (porovnaj R 47/1998). Pokiaľ by sudca (mimo iného) takúto schopnosť nemal, spochybňovalo by to jeho spôsobilosť vykonávať funkciu sudcu. Treba pripomenúť, že nezávislosť s nestrannosťou a odbornosťou (kvalifikáciou) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti.

V prípade sudcov uvedených vo výrokovej časti pod bodom II. tohto rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil také okolnosti, ktoré sú relevantné z pohľadu ustanovenia § 14 O.s.p., preto rozhodol, že týchto sudcov nevyklučuje z prerokovania a rozhodovanie danej veci.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. februára 2014

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková